

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/124/2020
Identifikačné číslo spisu:	7213222063
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7213222063.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v spore žalobcu S.. X.. J. K., bývajúceho v K. X., I. XX, zastúpeného spoločnosťou KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dunajská 32, IČO: 51 003 848, v mene ktorej koná JUDr. Miloš Kvasňovský, konateľ a advokát, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 5, IČO: 00 151 742, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20C/159/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. novembra 2018 sp. zn. 9Co/432/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. júna 2017 č. k. 20C/159/2013-488 v spojení s opravným uznesením z 25. októbra 2019 č. k. 20C/159/2013-586 žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaná má právo na náhradu trov konania. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobca si v tomto konaní uplatňoval náhradu skutočnej škody, ako aj nemajetkovú ujmu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom daňových úradov spočívajúcim v tom, že daňová kontrola bola vykonávaná zamestnancami miestne nepríslušného správcu dane a po uplynutí lehoty na vykonanie daňovej kontroly. Na podporu prijatého záveru, že žalobca v spore nepreukázal nesprávny úradný postup žalovanej, sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku podrobne zaoberal platobným výmerom Daňového úradu Košice V z 3. novembra 2006 sp. zn. 709/230/36926/06/ZIM, ktoré konanie bolo právoplatne ukončené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 26. júna 2012 sp. zn. 4Sžf/8/2012. S poukazom na predmetné rozhodnutie skonštatoval, že žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup spočívajúci vo vykonávaní daňovej kontroly po uplynutí lehoty na jej

vykonanie nebol preukázaný, ale naopak vyvrátený. Za pravdivé nepovažoval tvrdenie žalobcu, že nebolo rozhodnuté o jeho námietkach voči nesprávnemu postupu daňovej kontroly a že súdy sa v konečnom dôsledku odmietli zaoberať námietkami proti rozhodnutiam, ktoré vychádzali z nezákonnosti daňovej kontroly. Dané tvrdenie žalobcu je vyššie citovaným rozhodnutím vyvrátené, pričom súdy sa jeho námietkami zaoberali a posúdili ich tak, že konštatovali zákonnosť postupu žalovanej. Žalobca namietal nesprávny úradný postup žalovanej v 13 daňových konaniach, výsledkom ktorých bolo 13 platobných výmerov Daňového úradu Košice V, pričom všetky konania boli žalobcom napadnuté správnymi žalobami v rámci správneho súdnictva. Tieto súdne konania boli ukončené právoplatnými rozhodnutiami správnych súdov tak, že žaloby boli zamietnuté ako neodôvodnené a konečné rozhodnutia správcu dane neboli zrušené. Súd prvej inštancie nesúhlasil s právnym názorom žalobcu, že súvisiace rozhodnutia, ktorými bola zamietnutá žaloba proti platobným výmerom, nie sú prekážkou toho, aby súd v danom spore posúdil správnosť postupu žalovanej, resp. dôvodnosť námietok žalobcu, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Žalovaná predložením súdnych rozhodnutí vydaných v rámci správneho súdnictva preukázala, že nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu. Nebola tak splnená prvá základná podmienka zodpovednostného vzťahu, čo znamená, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie žalobu zamietol. Vysporiadal sa aj s námietkou premlčania, ktorú v konaní vzniesla žalovaná. V tejto súvislosti uviedol, že pokiaľ žalobca vyvodzoval vznik škody z nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nepríslušnosti zamestnancov správcu dane na vykonanie daňovej kontroly, túto vedomosť preukázateľne nadobudol už 25. mája 2005, kedy predmetnú kontrolu vykonali zamestnanci Daňového úradu Košice V a kedy spísal záznam, v ktorom namietal miestnu nepríslušnosť dotknutých zamestnancov. Pri zohľadnení 6 mesačnej lehoty na prerokovanie predbežného nároku žalobcu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. súd prvej inštancie skonštatoval, že tri a pol ročná lehota na uplatnenie nároku na súde uplynula 25. novembra 2008. Vo vzťahu k výkonu daňovej kontroly po uplynutí zákonnej lehoty na vykonanie kontroly sa žalobca o údajnom nesprávnom postupe dozvedel už 25. mája 2006, po uplynutí jednoročnej lehoty, ktorá uplynula 24. mája 2006. V tomto prípade k uplynutiu zákonnej tri a polročnej lehoty na uplatnenie nároku došlo 25. novembra 2009. Nakoľko žaloba bola na súde podaná 5. septembra 2013, uplatnený nárok vyhodnotil ako premlčaný. Nestotožnil sa názorom žalobcu, že premlčacia lehota začala plynúť odo dňa právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 18/2008, pretože pri nároku uplatnenom z titulu nesprávneho úradného postupu začína plynúť subjektívna premlčacia lehota odo dňa získania vedomosti o skutkových okolnostiach, z ktorých žalobca vyvodzuje vznik škody. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 21. novembra 2018 sp. zn. 9Co/432/2017 v spojení s opravným uznesením z 31. januára 2020 sp. zn. 9Co/432/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené, pretože súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, tento správne vyhodnotil a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP a nie je nepreskúmateľné. Na doplnenie uviedol, že prvým predpokladom uplatnenia nároku na náhradu škody v súvislosti s nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je preukázanie toho, že u žalovanej došlo k nesprávnemu úradnému postupu, v dôsledku ktorého v príčinnej súvislosti došlo ku vzniku škody (v tomto spore zaplatením, resp. vyrubením dane) na základe vyrubených platobných výmerov Daňovým úradom Košice V a že žalobcovi v príčinnej súvislosti s tým vznikla nemajetková ujma. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup daňových úradov, práve naopak, žalovanou bolo preukázané, že k takému nesprávnemu úradnému postupu nedošlo. Súd prvej inštancie správne vychádzal zo záverov právoplatných rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4Sžf/8/2012 a sp. zn. 5Sžo/101/2010, ktoré konštatovali, že príslušné štátne orgány správy daní nepochybili a že postup týchto orgánov nemá nedostatky popierajúce účel a význam vykladaného aplikovaného zákonného predpisu. Právne názory najvyššieho súdu obsiahnuté v označených rozhodnutiach súd prvej inštancie správne premietol aj do svojho rozhodnutia, keďže tieto rozhodnutia sa v merite veci zaoberali otázkou správnosti, resp.

nesprávnosti úradného postupu Daňového úradu Košice V a v merite veci aj rozhodli. V dôsledku uvedených záverov tak už nebolo potrebné zaoberať sa žalobcovou námietkou premlčania, keďže ku škode ani nemajetkovej ujme u neho nedošlo. Tvrdená nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k námietke premlčania nemá právny význam, nakoľko v posudzovanej veci nebol preukázaný základ nároku žalobcu. Odvolací súd dodal, že podľa súdnej praxe samotná existencia povinnosti daňovníka zaplatiť daň nie je skutočnou škodou ani ušlým ziskom. Daň je povinné peňažné plnenie vybrané štátom, má charakter jednostrannej povinnosti ukladanej bez toho, aby povinná osoba mala nárok na ekvivalentné plnenie v súvislosti s uskutočnením peňažnej daňovej platby. V posudzovanom spore došlo k zaplateniu dane v rámci verejnoprávneho (daňového) vzťahu, a teda plnenie povinnosti vyplývajúcej z predpisu, ktorý spadá do oblasti verejného (daňového) práva, nemôže byť škodou podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Ak by aj na strane žalobcu vznikla škoda, zmenšenie jeho majetku nebolo spôsobené priamo nesprávnym úradným postupom Daňového úradu Košice V, ale v dôsledku daňovej povinnosti vyplývajúcej z platobných výmerov. Čo sa týka uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 900.000,- eur poukázal na to, že žalobca v podanej žalobe netvrdil, v čom spočíva nemajetková ujma, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom vo vzťahu k jeho občianskej cti, dobrej povesti, morálnemu utrpeniu či stavu neistoty. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP. Uviedol, že základom podaného dovolania je porušenie hmotnoprávnych aj procesných ustanovení s dôsledkami siahajúcimi na vecnú nesprávnosť rozhodnutia. V prvom rade namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v otázke premlčania uplatneného nároku. Namietal tiež to, že sudy nižších inštancií sa zaoberali jedným vybraným rozhodnutím, nie všetkými rozhodnutiami vydanými v daňových konaniach, vo vzťahu ku ktorým si uplatňuje nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym postupom orgánu verejnej moci. Na podporu svojho tvrdenia, že daňová kontrola bola realizovaná v rozpore so zákonom, poukázal na rozsudok najvyššieho súdu z 8. apríla 2010 sp. zn. 3Sžf/118/2009. Argumentoval, že odvolací súd sa nevysporiadal s dôvodmi tohto rozhodnutia. Nesprávny postup správcu dane už na začiatku daňových kontrol má za následok ich nezákonnosť. Ďalšie dovolacie námietky smerovali predovšetkým k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu súdom prvej inštancie, pričom aj samotný spôsob vykonania dokazovania v danej veci vykazuje podľa názoru dovolateľa znaky nezákonnosti. Odvolací súd, ktorý bez relevantného odôvodnenia poukázal na správnosť postupu súdu prvej inštancie, plne akceptoval skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, a to bez spochybnenia spôsobu vyhodnotenia zabezpečených dôkazov. Dovolateľ dodal, že dôkazy boli navyše účelovo vykladané v jeho neprospech. Mal za to, že sudy nižších inštancií nesprávne zistili a posúdili skutkový stav veci, z ktorého vyvodili aj nesprávny právny záver, a to v dôsledku prekročenia medze zákonom dovolenej právnej úvahy, nevydania rozhodnutia v súlade s relevantnými zákonmi a ostatnými právnymi predpismi a so zákonom predpísanými náležitosťami. S poukazom na predloženú dovoláciu argumentáciu navrhol, aby odvolací súd rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. zrušil súčasne aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť ako procesne neprípustné.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v

tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní

nemusi dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

13. V súdnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. V súdnej veci sú z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejmé úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o nedôvodnosti uplatneného nároku. Odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami dovolateľa. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, aké dôkazy súd vykonal, ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, a to s uvedením príslušných zákonných ustanovení. Súd prvej inštancie skúmal, či sú kumulatívne splnené predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu - nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, že nie je daná už prvá zákonná podmienka, nesprávny úradný postup žalovanej.

14. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku podrobne zaoberal platobným výmerom Daňového úradu Košice V z 3. novembra 2006 sp. zn. 709/230/36926/06/ZIM, ktoré konanie bolo právoplatne ukončené rozhodnutím najvyššieho súdu z 26. júna 2012 sp. zn. 4Sžf/8/2012, pričom z predmetného rozhodnutia citoval v odôvodnení rozsiahle pasáže. Dovolateľ napadol žalobami na správnom súde aj všetky ďalšie platobné výmery (chronologicky sú uvedené v bode 30. rozsudku súdu prvej inštancie), ktoré však boli rozhodnuté obdobne, t. j. žaloby boli právoplatne zamietnuté, pretože nebol zistený nezákonný postup správcu dane. Nie je tak relevantná námietka dovolateľa, že vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti uplatneného nároku sa súdy nižších inštancií zaoberali len jedným vybraným rozhodnutím. Vysvetlenie súdu prvej inštancie, prečo primárne rozoberal rozhodnutie najvyššieho súdu z 26. júna 2012 sp. zn. 4Sžf/8/2012, považuje dovolací súd za postačujúce. Z analyzovaného rozhodnutia zároveň vyplýva, že judikovanie právneho názoru obsiahnutého v náleze ústavného súdu z 10. decembra 2009 sp. zn. II. ÚS 118/08 (z ktorého vychádzal rozsudok najvyššieho súdu z 8. apríla 2010 sp. zn. 3Sžf/118/2009 citovaný v dovolaní) možno považovať za ojedinelé vybočenie z prevažujúcej ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 292/08, I. ÚS 192/08, III. ÚS 386/08, II. ÚS 137/2010, II. ÚS 159/2011). Napriek tomu, že dovolateľ v spore neunesol dôkazné bremeno na preukázanie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, súd prvej inštancie v bode 33. až 35. rozsudku náležite vysvetlil dôvody, pre ktoré považuje uplatnený nárok za premlčaný. Odvolací súd doplnil, že dovolateľom tvrdená nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k námietke premlčania nemá právny význam, nakoľko nebol preukázaný základ nároku dovolateľa. Rozhodnutie odvolacieho súdu, na ktoré je nevyhnutné nazerať v spojitosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie, tak nie je arbitrárne, pretože je výstižne a presvedčivo odôvodnené.

15. Nespôsobilou založiť dôvodnosť dovolania je aj dovolacia námietka týkajúca sa nesprávne a neúplne zisteného skutkového stavu, nevykonania náležitého dokazovania, nesprávneho vyhodnotenia

vykonaných dôkazov, čo malo mať za následok nesprávne skutkové zistenia. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (bod 21.) vyplýva, že v danom spore vzal súd do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula alebo vyšla počas konania najavo. Skutkové zistenia súdu nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 OSP (účinných v čase rozhodovania súdu prvej inštancie).

16. Dovolacia námietka týkajúca sa nedostatočného zistenia skutkového stavu a nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktoré bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, nie je spôsobilá založiť dôvodnosť dovolania, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe dôvodnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Dovolací súd v hodnotení dôkazov súdmi nižších inštancií nezistil pochybenie, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Navyše, už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999) ako aj viaceré jeho rozhodnutia (napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávajú názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná (bez ďalšieho) za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania.

17. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil.

18. Pokiaľ dovolateľ v bode IX. dovolania tvrdí, že súdy nižších inštancií vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (R 24/2017).

19. Na záver dovolací súd konštatuje, že námietka dovolateľa, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP, je neopodstatnená. Podané dovolanie je tak síce prípustné, ale nie je dôvodné, a preto ho podľa § 448 CSP zamietol.

20. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP) dovolací súd trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.